

VÝZVA

zpravodaj pro lidi s výzvou

číslo 15

září 2006

OBSAH

Aktuálně

Dárčcovská SMS pro Výzvu!!! /2

Na slovíčko s Milanem a Lenkou /3-4

OAZA - „PSA“

PSA v červnu /5

OAZA

Rok se Štěpánkem /6

Standardy /7

Rodinný průvodce - za krásami naší vlasti na vozíčku

Šumavou na kole /8-9

Boccia, boccia, boccia!!!

Soustředění boccii 2006 /10-11

Poprvé na soustředění /11

V Sedlišti se opět hrála boccia /12

Pohádková Narnie v Sedlišti /13

Očima asistenta

Jak jsme se dobrovolně smažili v ZOO /14-16

Integrace

V „integraci“ se dějou věci! /17

Klub Brána

Návštěva ZOO /18

Víkend pro dobrovolníky z Brány /19

Respit

Recept na skvělou akci - specialita Rainmanu /20-21

Představujeme...

Centrum pro rodinu a sociální péči - Klub ÁMOS /22-23

Co s volným časem... /24

Milí čtenáři, prohlížeči i listovači - zvláště noví,

na tomto místě pro vás přinášíme základní návod pro lepší orientaci v terénu :

Co je to CENTRUM PRO RODINU A SOCIÁLNÍ PÉČI ?

Je to občanské sdružení založené skupinou nadšenců v roce 1993, které vytváří a zajišťuje řadu projektů a aktivit na podporu rodin - jmenujme například Manželská setkání, Škola partnerství, Klub AMOS, Víkendy pro ženy, Víkendy pro muže, projekt VÝZVA aj. Toto občanské sdružení je velmi úzce provázáno s Centrem pro rodinu ostravsko-opavského biskupství.

O co usiluje projekt VÝZVA ?

O celkovou podporu rodin, které pečují o své dítě (svého člena) s těžkým zdravotním postižením. O narovnání vztahů, o návrat k přirozeným rolím rodičů, o nadlehčení veliké fyzické i psychické zátěže rodiny.

Proč název VÝZVA ?

Postižení těchto dětí je velikou výzvou pro nás i pro své okolí. Je výzvou k zastavení, k zamyšlení, k pomoci, bez níž se tyto děti neobejdou.

Odkdy VÝZVA ?

Oficiálně od ledna 2002, ale tomu přecházelo několik let, kdy to kvasilo, zrálo, bublalo...

A co vlastně VÝZVA nabízí ?

VÝZVA dnes nabízí čtyři provázané služby - **OASA** - soustředěná každodenní osobní asistence (jeden asistent k jednomu klientovi až osm hodin denně), **RESPIT** - občasná úlevová osobní asistence (studenti brigádníci, většinou stabilně pro konkrétní rodinu např. jeden den v týdnu), **BRÁNA** - integrační klub (klubová činnost, boccia, výlety atd.) a nejnověji **Rodinný průvodce** (poradenství, podpora, zázemí pro individuální nebo společné sdílení problémů).

Proč k nám pokaždé v úvodu promlouvá nějaký Milan s Lenkou ?

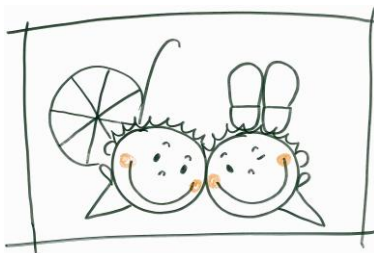
Protože si tohle všechno vymysleli, rozdýchali a snaží se to řídit. Kontakt na ně je na zadní straně zpravodaje. Jsou to rodiče sedmi dětí, z nichž syn Jirka má kvadrupastickou formu dětské mozkové obrny.

Proč a proč a proč ?

Klidně posílejte další vlastní zvědavé otázky na jednu z mejlových adres uvedených na poslední straně.

Dárcovská SMS pro Výzvu!!!

Centrum pro rodinu a sociální péči získalo možnost nechat si zasílat dárcovské SMS, které mají podpořit projekt Výzva. Projekt VÝZVA pomáhá rodinám v péči o děti s kombinovaným postižením - pomáhá jim zachovat domov, lásku, najít kamarády, získat nové zkušenosti a nabízí těmto rodinám odbornou pomoc. Podpořte i vy, čtenáři našeho zpravodaje, tuto snahu zasláním dárcovské SMS ve tvaru

DMS PRORODINY na číslo 87777

Do konce roku 2006 se uskuteční v rámci DMS kampaně např. tyto aktivity:

- ✓ V srpnu se bude natáčet na Lysé hoře videoklip „Pomozte nám, aby se nám lépe jelo“ na podporu DMS kampaně. Na vzniku videoklipu se podílí Horská služba ČR, o.p.s. oblast Beskydy. Videoklip natáčí TV NOE.
- ✓ 7. října se v Divadle Loutek Ostrava uskuteční dvě benefiční představení muzikálu Jákob.

Mediálními partnery DMS kampaně jsou TV NOE, ČR Ostrava, Rádio Proglas, týdeník Naše rodina.

Bližší informace: tel: 596 114 209, e-mail: jana.praisova@doo.cz, web: www.prorodiny.cz

Centrum pro rodinu a sociální péči vzniklo v roce 1993. Věnuje se podpoře rodiny a manželství jako základu zdravé společnosti, posílení zdravých vztahů a růstu zdravého odpovědného jedince. Podstatná část jeho činnosti je zaměřena také na zdravé i zdravotně postižené děti a mládež, které neodmyslitelně do rodiny patří.

Milí naši čtenářové, skalní i náhodní – prostě všichni,

tohle mé ohlédnutí se bude týkat, jak jinak, našeho druhého ročníku soustředění boccii, které proběhlo od 8. do 12. srpna 2006 v Sedlišťích a přilehlém okolí. Oproti loňsku jsme se rozšířili o stanové městečko, kde sídlilo téměř 20 lidiček, takže v domě nás zbylo na noc už jen asi 30. Abych stručně vysvětlil všem našim čtenářům, o co v zásadě jde, zkusím to rozdělit do tří částí :

1) Deset vozíčkářů od 10 do 28 let se sjelo, aby si čtyři dny zatrénovali a zahráli sport zvaný boccia, což je obdoba známějšího petanque, ale s koženými míčky na parketách. Je to paralympijský sport, mimochodem, když do toho vniknete, tak náramně napínavý sport.

2) Pokud právě nesportovali, měli společný a někdy též samostatný program asi se 17 dětmi ze stanového městečka. K tomu patřili ještě osobní asistenti, kteří dělali nejen nohy a ruce, ale také srdce (jako ostatně každý). Všichni byli rozděleni do tří družstev, takže vznikla velmi různorodá společenství, kde se všichni báječně doplňovali. K tomu si připočtete ještě programové vedoucí, kuchaře, zdravotníka atd..

4 Na slovíčko s Milanem a Lenkou (vedoucími projektu)

3) Podstatnější než samotná boccia a další program je pro nás právě to propojení všech těchto lidí. Všichni spolupracují a doplňují se, všichni se učí od těch ostatních, objevují mnoho nového o sobě i o jiných. Většina asistentů jsou dobrovolníci, někteří z nich pracují celoročně v klubu Brána, někteří přijeli poprvé s velkým zájmem a očekáváním. Pár lidí je tu na „služební cestě“.

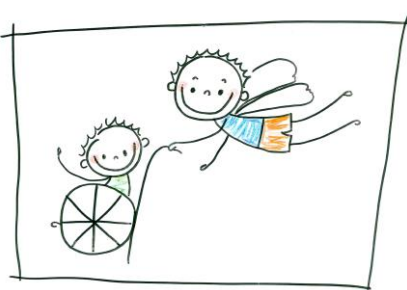
Byla radost sledovat a pracovat s tímhle společenstvím lidí, kteří chtějí prožívat něco nového, kteří si umí pomáhat a vycházet si navzájem vstříc, kteří umí dávat, ale i čerpat něco moc důležitého. V každém z nich, ať s vozíkem nebo bez, bylo vidět mnoho krásných pokladů. Na konci byli všichni zdravě unaveni, ale spokojeni a naplněni.

PSA v červnu / Kateřina Šebestová

Na konci června jsme se sešli na PSA ve Frýdlantu nad Ostravicí, které bylo ryze letní. Počasí nádherné a všichni byli veselejší než jindy. Možná vidinou blížících se prázdnin a dovolených.

Úvodní kolečko přineslo samá nová překvapení. Martin se úspěšně dostal na školu, ale v práci pokračuje. Radim se taky zařadil mezi studenty, ale s prací osobního asistenta končí. Jana končí s prací osobního asistenta, od září bude školní asistentka. Andrea, která už asistovala čtyři a půl roku, se taky rozhodla odejít. Ale aby se vyrovnal počet asistentů, přivítali jsme novou asistentku Janu a další ještě přibudou.

Pak už jsme rovnou začali s přednáškou, kterou si pro nás připravila Jolana na téma: zavádění Standardů kvality do sociálních služeb. Zmiňovat se zde na těchto řádcích o jednotlivých Standardech by nemělo valného smyslu. Jednotlivé Standardy jsou postupně zveřejňovány ve výtiscích Výzvy. Ujasnili jsme si, že Standardy jsou zaváděny pro zkvalitnění služeb a kontrola, která nás čeká nejprve na podzim a pak i příští rok, se zaměří taky na jejich dodržování. Jednotlivé zásady vznikaly na základě hodnocení výsledků diskusí s osobními asistenty a uživateli služby. Někteří z asistentů se podívovali, že se něčeho podobného účastnili. Všechny dokumenty jsou taky přístupné na internetu (www.prorodiny.cz) nebo v kanceláři projektu VÝZVA.

Přestože to zde vypadá, jako že jsme si „jenom“ četli jednotlivé Standardy (je jich sedmáct), před obědem jsme byli vyčerpaní my i Jolana, tak jsme se vrhli na tradiční segedin s knedlíkem. Po pauze následovalo zpestření programu: Milan rozdal odcházejícím asistentům malé dárky a protože dvě asistentky vstupují do svazku manželského, něco do začátku dostaly i ony. Potom jsme se opět věnovali Standardům, ale je jich víc než jsme schopni na jedné přednášce probrat. Udělali jsme jich šest a zbytek si schovali na příští PSA. A pak už jsme si jenom popřáli pěkné prázdniny a dovolenou.

Rok se Štěpánkem / Iva Velčovská

Kdyby mi někdo před rokem řekl, jestli bych chtěla pracovat jako osobní asistentka u dětí s mentálním postižením, zeptala bych se: „Taková práce existuje?“ A nenapadlo by mě, že se zanedlouho osobní asistentkou sama stanu.

Po absolvování konkurzu jsem dostala nabídku pracovat v Centru pro rodinu a sociální péči v projektu Výzva - osobní asistence u dětí s těžkým zdravotním postižením, založeného manžely Svojanovskými. Byla jsem hodně nervózní, ale zároveň zvědavá, takže jsem toto místo přijala. Tehdy jsem ještě netušila, jak mi tato práce přiroste k srdci.

Dostala jsem na starost osmiletého chlapečka Štěpánka. Věděla jsem, že měl přede mnou asistentku, na kterou byl zvyklý a kterou měl moc rád, takže jsem měla strach, jestli si zvykne i na mě. Naštěstí se z nás už po pár týdnech stali velcí kamarádi a dnes můžu říct, že jsme spolu za necelý rok odvedli i velký kus práce. Já jsem se naučila rehabilitační cvičení, masáže, obsluhu vozíku, krmení a Štěpánek se naučil rozeznávat barvy, obrázky a také spolu trochu komunikujeme pomocí piktogramů a znakové řeči makaton.

Docházíme do Speciální školy ve Vítkovicích, ve které se nám oběma moc líbí, protože je tam skvělý kolektiv jak dětí, tak pedagogických pracovníků a můžeme se zde věnovat různým zajímavým činnostem, jako je například plavání, perličková koupel, relaxační místnost Snoezelen nebo jízda na koních. Také s jeho maminkou si velmi dobře rozumím. Vše spolu probíráme a radíme se, jak dál pokračovat v práci se Štěpánkem, aby byl spokojený a co nejvíc se toho naučil.

Postupně jsme se dostali k tomu jak v OASE plníme Standard č.6, který je o:

Osobních údajích

STANDARD č.6: Zařízení shromažďuje a vede takové údaje o uživateli, které umožňují poskytovat bezpečné, odborné a kvalitní sociální služby. Zařízení vytváří podmínky k tomu, aby zpracování osobních údajů odpovídalo platným obecně závazným normám.

Jaké osobní údaje o uživateli naší služby shromažďujeme: jméno, datum narození, bydliště a popis diagnózy - to vše proto, abychom zjistili, jestli žadatel o službu spadá do naší cílové skupiny. Dále máme ve složkách každého uživatele kontakt na jeho zákonného zástupce či poručníka, aby mohla být služba poskytována bezpečně. Ze stejného důvodu má každý uživatel ve své složce i řešení havarijních a rizikových situací.

Složky s osobními údaji se nacházejí na jednom místě v kanceláři v Sedlišťích v uzamykatelné skříni a má k nim přístup jen vedoucí projektu Výzva, koordinátorka služby a pracovník, který je v přímém kontaktu s uživatelem. Uživatel nebo jeho zákonný zástupce či poručník může do složky kdykoli na požádání nahlédnout.

Zákonní zástupci uživatelů byli seznámeni s tím, jak se zachází s osobními údaji jejich dětí a svůj souhlas potvrdili podpisem.

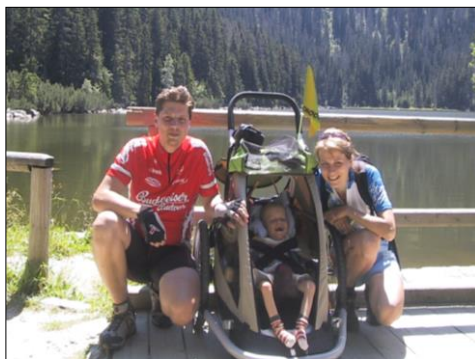
Zaměstnanci mají podepsanou mlčenlivost a byli v tom směru poučeni.

Po ukončení služby jsou dokumenty uloženy po dobu pěti let a potom se skartují. Projekt Výzva má společný skartační řád s Centrem pro rodinu a sociální péči.

Šumavou na kole

Vážení a milí,

věřím, že si plnými doušky vychutnáváte léto, které nás letos, především v červenci, obdařilo řadou slunečných a teplých dní. Léto však zdaleka ještě nekončí, před námi je ještě mnoho slunečných dnů, které můžete strávit

v přírodě. Na www.prorodiny.cz, Výzva, Cestujme s vozíčkem najdete několik užitečných tipů na výlety pro vás a vaše děti. Není však podmínkou, že musíte na výlet pěšky. Jezdíte-li rádi na kole, mám pro vás tip jak si vychutnat cykloturistiku i s vaším dítětem. Ráda bych se s vámi podělila o zkušenosti z dovolené, kterou jsme strávili s našim pětiletým synem Vladimírkem na kolech na Šumavě.

Nejprve jsme museli vymyslet, jak Vlád'u převážet. Je hodně hypotonický, nesedí, potřebuje maximální fixaci těla i hlavy. Řešení se naskytlo v podobě dětského přívěsu za kolo značky Croozer. Prostorný, s ochranou proti dešti, slunci, prachu, ovšem pro nás s nevyhovujícím prostorem pro posazení dítěte. Museli jsme tedy původní sedák dát pryč a Vlád'ovi do vozíku vložit jeho speciální ortézu pro sed. Výsledek byl perfektní.

Ideálním místem pro dovolenou s Vlád'ou ve vozíčku se nám jevila Šumava. Je pro cyklistiku jako stvořená, mírné kopce, hustá síť lesních cest s asfaltovým nebo zpevněným povrchem, mnoho možností ubytování, milí lidé a především nádherná nedotčená příroda. Na Šumavě je opravdu co vidět a obdivovat. Přes kouzelná jezera a rozsáhlé slatě, pralesy, pramen Vltavy, staré plavební kanály až po malebné vesničky v horách.

Strávili jsme zde 14 dní, kombinovali cyklistiku s turistikou, v sedle kola jsme najeli bezmála 300km. Vladimírek byl maximálně spokojený, vozíček přestál v suchu i tu největší průtrž mračen a tatínek si opravdu hodně vylepšil svou kondici. Najít vhodné ubytování na Šumavě také nebyl velký problém.

Nechcete-li do hotelu či penzionu, můžete využít ubytování v soukromí, které poskytuje snad každý dům či chalupa. Řada apartmánů dnes již nabízí také bezbariérové ubytování. Kontakty, trasy, mapy a jiné podrobnější informace vám rádi poskytneme v Rodinném průvodci, tel.: 774244256, cprintegrace@doo.cz

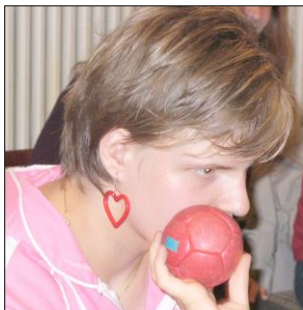
Na závěr ještě pár poznatků k dětskému přívěsu za kolo. Model Croozer je vhodný pro menší děti, máte-li dítě již větší, jsou v nabídce i jiné varianty od jiných výrobců. Např. na stránkách www.benecykl.cz najdete informace o novém vozíčku za kolo vhodném i pro větší děti, je prostornější a polohovatelný. Co se týká ceny vozíčků, je pravda, že nejsou zrovna nejnížší. Na jejich zakoupení je však možno požádat například o příspěvek některou z nadací.

Přeji vám všem, ať už na kole nebo bez něj, příjemné společně strávené chvíle pohody a odpočinku v přírodě!

Pavla Hodinová

Soustředění boccii 2006 / Magda Blažková

Rok uplynul jako voda a my jsme se opět sešli u Svojánků, abychom si společně jednak zahráli boccii, ale hlavně si užili spoustu legrace a zábavy. Někteří jsme se znali už z loňského soustředění nebo z akcí pořádaných Bránou, ale objevilo se hodně nových tváří z řad nás handicapovaných, kamarádů i asistentů.

Naším úkolem tentokrát bylo pomoci malé Lucince Pevencyové dostat zemi jménem Narnie ze spárů zla. K tomu nám pomáhala naše sounáležitost, dobrá nálada a přátelství, která jsme zde buď upevnili, nebo nově navázali. To vše se projevilo i při hře boccia. Každý z nás se sice snažil dosáhnout co možná nejlepších výsledků, ale na druhou stranu nás minula jakákoli rivalita a zášť. Stejně tomu bylo i při ostatních kolektivních hrách. Nezáleželo na věku, pohlaví nebo schopnostech jednotlivých účastníků. My totiž plujeme na jedné lodi ke společnému cíli. Jsme připravení společně překonávat překážky. Je mezi námi velmi silné pouto. Přátelství!

Bylo krásné, jak si s námi ve volných chvílích chodili naši malí kamarádi povídat. Jízda na koni přes pole a les. Vždyť většina z nás jezdila na koni jen v rámci hipoterapie, což znamená, že jsme se nedostali s koněm mimo ohradu. Alespoň pro mě to byl opravdu zážitek. Celý program byl koncipován tak, aby si v něm děti i my starší našli to své, co je chytí za srdíčko.

Je fajn, že jsme se neměli čas nudit a zároveň nám nechyběl čas pro odpočinek. Zábava mnohdy vydržela do pozdních nočních hodin. Právě noční hry byli především pro mladší děti velkým dobrodružstvím.

Závěrem chci poděkovat všem, kteří se podíleli na vytváření pestrého a zábavného programu. Svojákům za to, že nám opět propůjčili svůj domeček a ještě se o nás vzorně starali. Lence za to, jak skvěle zvládla svůj nelehký úkol a provedla nás Narnií. Paním kuchařkám za to, jak se vzorně staraly o naše nenasytné žaludky, všem asistentům za to, jak nám všem ochotně podávali svou pomocnou ruku, kamarádům za to, jak jsou skvělí a vůbec vám všem za to, že jsme společně mohli prožít několik fajn dní.

Už teď se moc těším na další snad brzké setkání s vámi. Mějte se moc krásně. A v životě se zkusme řídit zásadami, které nám ve svých poselstvích vštěpovala Lucinka Pevencyová.

Poprvé na soustředění / Simona Vondráková

Na soustředění v boccii jsem byla letos poprvé. Vlastně to byla moje vůbec první zkušenost s tímto sportem. Spolu s Jančou a Lukým jsme se starali o skupinku devíti až třináctiletých „kamarádů“. Spali jsme ve stanovém městečku, takže byla legrace.

Tento nápad realizovat oboustrannou integraci se mi velmi líbí. Nemám sice srovnání, ale zdá se mi, že se to letos povedlo. Co takhle jít ještě dál a pro příště zavést i společné pokoje? Výběr by musel být samozřejmě velmi individuální, aby to pro zúčastněné nebylo ve výsledku větší trauma než potěšení, ale ...

V Sedlišti se opět hrála boccia / Michal Sekanina

V úterý ráno po krásném probuzení jsme dokončovali přípravu pro boccia. Po obědě začala přijíždět děcka a nám začínala ta pravá zábava.

Týden uběhl velmi rychle, nikdy jsme se nenudili. Byla legrace a skvělý program každý den. Chodívali jsme na boccia do kulturního domu. Bylo to nedaleko našeho domečku. Bydleli jsme společně v krásné chaloupce. Přestože byla dost velká, někteří se tam už nevešli a tak museli spát ve stanech, které byly postaveny na zahradě. Mezi námi byli také kamarádi - toto pojmenování patřilo dětem bez postižení. Ti měli občas jiný program. Chodili hrát fotbal a další sporty a aktivity. Dohromady jsme tvořili jedno velké společenství, které jsem velice cítil. Vždy večer jsme společně chodily na bojovky, které se odehrávaly v dějství z filmu Narnie.

Všiml jsem si, že děcka nedělala mezi sebou žádné rozdíly a každou chvíli někdo prosil, že chce za mě tlačit Libora, který byl na vozíku.

Naším organizátorům se to moc povedlo, děcka ale i starší byli pro to velmi zapálení. Můj pohled na tábor v boccii byl velmi smysluplný. Trochu jsme se vžili do práce maminek, které se starají o své děti na vozíčku. Byla to pro mě obdivuhodná zkušenost. Obdivuji a modlím se za všechny maminky, které pečují o své děti. Maminky, které nemají čas samy na sebe. Chtěl bych jim popřát hodně boží lásky, protože já osobně bych to bez tohoto daru nezvládl. Chtěl bych poděkovat všem mladým i starším a hlavně dětem na vozíčku, že do nás vlily velký smysl života a lásky.

Pohádková Narnie v Sedlišti

Srpnové týdenní soustředění boccii se odehrálo v domě manželů Svojanovských v Sedlištích u Frýdku-Místku. Bylo to vyvrcholení celoroční práce naší vedoucí Lenky Procházkové z klubu Brána, Jany Veroniky i mnoha dalších dobrovolníků. Svojanovští se podělili o svůj dům s mnoha lidmi, až praskal ve švech. Přesto jsme se my asistenti a „bočisté“ a další kamarádi podělili o povinnosti.

Po příjezdu jsme malovali obrázky, vzkazovničky, směrovky. Jedna z nich: „Svoje věci v merku měj, po sobě si uklízej.“ Večer jsem vytvořili „Kruh svornosti“. Povídali si a řešili přidělení asistentů a dětí. Dále program a počasí. Dopoledne jsme trávili v divadelním sále kulturního domu ve městě, který jsme měli propůjčený. Připravili jsem vše pro pořádání turnaje v boccii. Asistenti, kamarádi a „bočisté“ se promíchali a vznikla družstva: Rychlá rota, Čibo a Klub přátel boccii.

Dopoledne jsme hrávali turnaje a odpoledne jsme se ponořili do hry ve formě pohádkového příběhu Narnie. Na procházkách do lesa jsme hledali jednotlivé symboly. Cestou z lesa jsme zpívali, poštuchovali se a bylo nám náramně. Hráli jsem si všichni. I Milan hrál Tummuse. Všechny nás pobavil a rozesmál. Skvělá byla i noční bojovka doprovázená strašidelným vytím maugrimovců.

Paní kuchařky nám moc dobře vařily. Všechny zážitky není ani možno vypovědět. Je s podivem, že se nám vešly do jednoho týdne. Byla to prostě pohádka. A za ten týden všem moc děkuji.

Jana Homolová

Jak jsme se dobrovolně smažili v ZOO / Danka Havlová

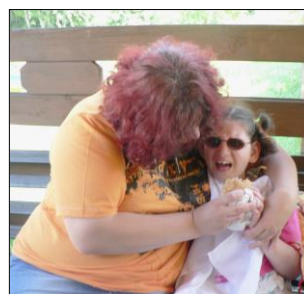

V úterý 11.7. jsem na desátou hodinu dobíhala na tramvaj (mimořádně jsem ji nestihla), která nás měla s menším přestupem zavézt do ZOO. A koho že vlastně? No přece Majku s Pavlíkem, mou dceru Petřku a berušku koruškovou alias Ivanku, no a mou maličkost. Tímto začal náš tradiční výlet. Píši tradiční, protože se konal už po druhé. Cesta byla bezva. Jelikož nám nízkopodlažka ujela, mohly jsme se s Majkou mezi sebou pochlubit, která rychleji a hbitěji vytáhne ten svůj vozíček do tramvaje. Do ZOO jsme dorazily mírně prohřáté, protože se teplota houpala zhruba na třicítce.

Hned po vstupu nás čekali ptáčci různých druhů přivázaní za nožičku u bidýlka. Mé ornitologické schopnosti jsou na bodu mrazu, ale poznala jsem mezi nimi sovu. Už, už se chystám k výkladu, abych Ivance i ostatním přihlížejícím přiblížila názorně její hlas, který je podle mého: „Hůů“, když v tom ta dotyčná udělala: „sssssss“. Od toho okamžiku jsem si řekla, že budu radši celou dobu mlčet, aby mě ještě nějaké zvířátko nepřekvapilo a já se zbytečně před dětmi neztrapňovala. Další zastávka byla u koziček. Přišel na řadu pitný režim a hlavně lavička ve stínu. Pro mě to samozřejmě znamenalo, že budu o pár drobných chudší, protože Petřka měla nutkovou potřebu kozičky nakrmit - vždyť vypadaly tak vyzáblé..

Od Majky a Pavlíka jsme se s Ivankou dozvěděly anatomický fakt, že pod nosem je pusa a abych to náhodou nezapomněla, připomínal mi to Pavlík po celou dobu v ZOO. Kolem jedné hodiny nám všem začalo kručet v bříšku a tak jsme vyrazili k nejbližšímu stánku s občerstvením. Byl blízko jezírka s opičkami a bazénem se zvláštními nafukovacími čluny.

Připomínalo to takový autodrom na vodě. Usadili jsme se a začali pojídat ty pověstné dobroty na přepáleném tuku. Majka s Pavlíkem a Petrou si dali hranolky a my s Ivčou jakožto větší gurmáni (viz foto) hamburger s hermelínem. Všem nám opravdu chutnalo i když se to možná na fotce nezdá.. Po jídle na mě udělala Pet'ka „psí oči“ a loudila, tak jak to umí jen ona, svezení na lodičce. První, kdo jejím prosbám podlehl, byla Majka a na lodičku ji pozvala. (Myslím, že až půjdeme do ZOO příští rok, bude se už Pet'ka držet Majky). Fotku bych dodala, ale než jsem stihla vytáhnout fotoaparát, bylo po jízdě..

Musím přiznat, že takovýto výlet v létě za horka a ještě k poledni není zrovna dobrá kombinace. Zvířátka jsou po dobrém obědě schovaná uvnitř výběhu a jen ti největší exhibicionisté a milovníci teploty nad 30 stupňů Celsia se těší, že je nějaký nezbeda nenápadně nakrmí. Řádně propocené a vedrem unavené jsme se pomalu blížily k vláčku, který nám zbytek návštěvy zpříjemnil tím, že jsme mohly ve stínu pomalou jízdou obdivovat kouty námi neprobádané zahrady.

Jako bychom to měly s Majkou vypočítané, jel nám hned po opuštění bran ZOO nízkopodlažní trolejbus. Radost ale ztlumil ten sálavý, horký a nedýchatelný vzduch, který se z trolejbusu řinul. Nicméně jsme nastoupily a byly rády, že už budeme brzo doma. Nevím kolik přesně stojí 45 minut v sauně, ale myslím, že když pojedete kolem čtrnácté hodiny za pořádného vedra v moderním nízkopodlažním trolejbusu, kde si jen stěží otevřete nějaké okýnko a klimatizace samozřejmě není nebo nefunguje, vyjde tato jízda levněji a efekt bude zhruba stejný.

Každou zastávkou mi Ivanka rudla a když jsme na Hlavním nádraží vystupovaly abychom přesedly na tramvaj, byla už červená jako rajčátko a já se bála, že jsem ji uvařila (neboj velká Ivčo, trochu jsem to přibarvila). S radostí se hltavě napila a po přesednutí do tramvaje, kde jsem ji postavila přímo pod střešní větrání, vypadala tak blaženě, jak nikdo. Pavlík nesl vedro statečně a jako správný chlap na sobě nedal znát sebemenší únavu.

Zastávka „Kotva“ byla naše vysvobození. Věřím, že jsme byli všichni rádi, že máme tento výlet za sebou. No a na příští rok jsme se s Majkou nedomlouvaly - vždyť je to JASNÉ!

Pozn.: Moje Petřka bere děti s handicapem bez sebemenšího problému. Na Ivanku sem tam žárí, ale když jdeme po ulici s vozíčkem, ráda ji veze. Když se pak najdou nějakí tzv. „dětští čumílkové“ (kterým to mimochodem nemůžeme mít za zlé), dělá na ně s radostí úšklebky, které by si jindy nemohla dovolit a pak jen vítězně dodá: „tak a už se nečumí“ - musím to vzhledem k významu napsat doslovně. Tento článek jsem začala psát na chalupě a protože se Petra nudila, dala jsem jí také kus papíru, aby si něco kreslila. Místo kreslení vznikl její první i když nedokončený sloh, který se ovšem musí otisknout. Posuďte sami:

JAK JSEM ASISTOVALA ASISTENT^{CE}

V DEN 11.7. JSME JELI DO ZOO. JAK JSME JELI V AUTOBUSE,
TAK SE NA IVANKU A PÁJOU DÍVALO PLO DĚČEK. ABY
TOHO DÍVÁNÍ MELI. POST TAK JSEM SE PŘED NĚ POSTA-
VILA A, IVANKU O PÁJOU NEVIDĚM. JAK HLÁSILI V AUTOBU-
SE PŘÍŠTÍ ZASTÁVKA: ZOOLOGICKÁ ZAHRADA, TAK JSEM SE
PŘIPRAVOVALA ABYCH BYLA ZAUTOBUSU PRVNÍ VENKU.

V „integraci“ se dějou věci! / Iveta Prokopová

Náš nový projekt **„INTEGRACE – snížení sociální izolace rodin pečujících o člena rodiny s těžkým zdravotním postižením“** už běží na plné obrátky. Dokonce se blíží ke konci své první etapy, během které jsme připravovali spoustu věcí tak, abychom se od září vydali do etapy druhé, a to s ještě větším nasazením a elánem. A hlavně s vámi. Doposud se nám podařilo zásobit naši knihovnu novými tituly, které už čekají, až si je přijdete vypůjčit. Právě vybíráme rehabilitační válce, hady a relaxační vaky pro pohodlí vašich dětí, které se k nám přijdou bavit. V nejbližší době se na vás obrátíme s žádostí o radu při vybavování naší půjčovny rehabilitačních a kompenzačních pomůcek. Mezi naše smělé plány patří i realizace cyklu seminářů, ve kterých vám pomůžeme získat dovednost v sestavování struktury denního plánu péče o vašeho blízkého se zdravotním postižením. O termínech konání vás budeme informovat.

Ale nejde stále jen o práci. Spoustu zážitků jsme si odnesli z našeho společného výletu do ZOO, z Koncertu lidí dobré vůle na Velehradě, kontakty a zkušenosti jsme sbírali na víkend u dobrovolníků a čerstvě vstřebáváme zážitky z týdne naplněného bocciau. Ze všech společných akcí čerpáme podněty pro přípravu programu tréninku dovedností pro děti a mládež s handicapem, pilujeme dobrovolnický program nutný pro zajišťování našich akcí.

Těší nás, že v rámci projektu Integrace můžeme pracovat na zlepšování a rozšiřování služeb pro vás a těšíme se na vás od září na našich společných seminářích, programech a jiných akcích.

Návštěva ZOO / Magda Blažková

V letních měsících sice nefunguje standardní činnost Brány, místo našich pravidelných setkání však pořádáme společné výlety. Jedním z nich byla návštěva ZOO v Ostravě. Jednoho červencového dopoledne jsme se v poměrně hojném počtu za doprovodu našich dobrovolníků sešli před biskupstvím a hurá za zvířátky.

Při příležitosti naší návštěvy zde právě otevírali dětský koutek, ve kterém je možný volný pohyb návštěvníků mezi kozami a jejich krmení, jenž je nově zpřístupněn vozíčkářům. Takže se druhý den naše fotografie spolu s krátkou zmínkou o Centru pro rodinu objevily hned v několika regionálních denících.

Ale zpátky ke zvířátkům. Procházeli jsme mezi nimi v doprovodu sympatické paní průvodkyně, která nám o každém zvířeti něco pověděla a ochotně odpovídala na všechny naše dotazy. Shlédli jsme krmení medvědů, hrochů, klokanů, papoušků i opic. Během prohlídky ZOO jsme se dověděli spoustu zajímavých informací, které by se k nám při běžné návštěvě s rodiči určitě nedostali. Ostravská ZOO je tak rozsáhlá, že přestože jsme zde strávili více než půl dne úplně celou se nám jí projít nepodařilo. Nám to ale nevadilo, návštěva ZOO byla bezesporu pro nás všechny příjemným zpestřením prázdnin.

Za sebe bych chtěla alespoň krátce zmínit zdejší bezbariérovost. Ačkoli zdaleka ne všechny pavilony a výběhy zvířat jsou lidem s postižením pohodlně přístupné a doprovody vozíčkářů se zde potýkají s desítkami schodů, je zde v tomto směru oproti minulým letům vidět výrazný posun kupředu. Další úpravy jsou plánovány do budoucna. Vše je otázkou času a bohužel také financí.

Co říci k této akci závěrem? Nemělo to chybu. Děkuji zdejšímu personálu za jejich ochotu a čas, který nám věnovali. Naším dobrovolníkům za to, že se rozhodli strávit s námi jeden z prázdninových dní a vám všem za to, že jsem ve vaší společnosti mohla strávit příjemný den.

Víkend pro dobrovolníky z Brány

Za to, že sme pomáhali celý rok jak včeličky, mohli jsme jet do Frýdlantu všechny hodní lidičky

Brána pro nás pořádala mejdan v cournty stylu, tři dny jsme pak obývali tu frýdlanskou vilu.

První den na večeři byla pomazánka veječná kuchaři vařili sčele, strava byla báječná

Po večeři do parády vzali si nás Lenka s Mufem, přezdívký a skopičiny začali hned létat vzduchem

Přátelství jsme navázali se skupinou ÁMOS Klubu, jsou to lidi se kterými nemůžeme zažít nudu.

V sobotu po probuzení nás rozdělili do tří part, začali jsme vítit hlady, vyl vlk, šakal i leo pard.

Ten kdo se chtěl ten den najíst musel tvrdě pracovat, naučit se střílet z luku, těžít zlato i lasovat.

K večeru jsme nacvičili velmi vtipné scénky, huronský smích zněl všude, bylo třeba měnit plenky.

Než jsme lehli do spacáků, přiletěli broučci když sundali z ksichtů masky, ejhle, naši kloučci.

V neděli už akce končí, balíme si saky paky když se staneš členem Brány, příště můžeš přijet taky.

Recept na skvělou akci – specialita Rainmanu

Vezměte větší než malé množství usměvavých rodičů a odpovídající počet dětí. Dobře promíchejte s několika dobrovolníky (seženete je za přijatelnou cenu např. ve Výzvě). Přidávejte postupně spoustu her, pár trpělivých koníků, cestu za pokladem a lanové aktivity a nechejte odležet. Vzniklou směs nalijte do formy paní Březinové a pečte na sluníčku, dokud obsah nezhnědne. Nakonec dozdobte hromadou gumových medvídků a pak už můžete výsledek vyzkoušet. Doporučujeme podávat se sklenicí chlazené limonády v neděli uprostřed léta... ☺

Měla jsem to štěstí, že jsem mohla výsledek vyzkoušet na vlastní kůži a musím uznat, že jsem si tu spoustu čerstvě upečených zážitků opravdu vychutnala. On totiž vrchní Šéfkuchař dokáže divy a navíc tehdy, má-li k dispozici takto kvalitní „suroviny“. To pak chutné zážitky nezkaží ani příliš rozehrátá trouba.

Celá akce se odehrávala ve Frýdku-Místku, kam se v neděli 25.6. sjížděly rodiny a děti z celého širokého okolí. A zatímco se rodičové radostně vítali, děti měly možnost trochu si zasoutěžit a v připravených disciplínách změřit své síly s ostatními. Kdo nechtěl sportovat, mohl projevit svého uměleckého ducha ve výtvarném koutku. A musím uznat, že se letos akce účastnily jen samé talentované děti. Soutěžením vyčerpání, avšak posílení na duchu jsme se poté odebrali posilnit i svá těla, a to lahodnou gulášovou polévkou s chlebovou přílohou.

Další částí programu byla oblíbená jízda na koních. Všem se líbila, a i když se nám nepodařilo získat názor ani jednoho z čtyřnohých účastníků projížďky, myslím si, že spokojeni byli opravdu všichni. A co teprve cesta za pokladem, která nás čekala v nedalekých luzích a hájích, ta byla jen pro odvážné děti a ještě odvážnější rodiče!

Nejenže cesta vedla místy tzv. „z bláta do louže“, ale ještě bylo třeba po cestě plnit několikero úkolů, jako například přemluvit papírový kelímek, aby se rozpadl až na místě určení a ne po cestě, a zalil tak květinu, nikoli moje boty. Kdo všechno zvládl na jedničku, dostal v cíli sladkou odměnu. Tedy pouze děti, rodiče měli smůlu, přestože ukázkově zalévali květinu pošilhávajíc po krabici s čokoládkami.

Takto sladce naladěni jsme se pak přesouvali auty k lanovému centru, kde program pokračoval akrobatickými výkony účastníků na lanech. Děti si vedly velmi dobře a také rodičové, elegantně visíce metr nad zemí, budili zdání, že byli v minulém životě pavouky. Proto jsem se nerozvážně rozhodla lanovou dráhu si také vyzkoušet. Sotva se pode mnou lano poprvé lehce zhouplo, uvědomila jsem si, že já jsem pavoukem v minulém životě určitě nebyla a že pravděpodobnost mého udržení se na laně je asi jedna promile. Jenže to už jsem se houpala někde uprostřed lana a nebylo cesty tam ani zpět. Tváří v tvář neodvratné katastrofě jsem se křečovitě chytla lana a zoufale se snažila posunovat se směrem ke stromu. Naštěstí dobří lidé ještě nevymřeli, a tak mi jeden z nich přidržel lano a já se mohla vcelku bezpečně doplazit až ke stupátku, a pak šťastně seskočit na pevnou zem. Tím jsem nadlouho uspokojila svou potřebu vlít si trochu adrenalinu do žil a dále jsem se pohybovala raději po pevnině, obdivně vzhlížejíc k dětem nahoře na laně.

Poslední částí programu byla výroba ručního papíru na stanovišti blízko lanového centra. Každý si mohl vyrobit vlastní list a ozdobit ho různými přírodninami. Schnutí mokrých papírů probíhalo na nejlepším místě (u červeného auta), a tak není divu, že výsledné listy vypadaly velmi pěkně. A protože sluníčko nás toho dne opravdu nešetřilo a pálilo jako o závod, zrušili jsme plánovaný táborák a pomalu se začali rozjíždět domů. Bylo třeba vstřebat tu spoustu krásných zážitků, rozdýchat dávku adrenalinu a začít se těšit na další setkání. Děkuji všem organizátorům a těm, kdo se nějak zasloužili o hladký průběh společně stráveného dne. Nevím jak vy, ale já už se na další takovou akci moc těším.

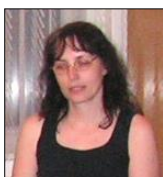
Centrum pro rodinu a sociální péči – Klub ÁMOS

Jedním z projektů Centra pro rodinu a sociální péči je Klub ÁMOS, o kterém bychom vám rádi napsali pár slov a zároveň vás pozvali na akce, které chystáme. Ještě před tím se vám ale představíme:

Ahoj, jmenuji se **Jana Praisová** a snažím se o vedení celé naší pracovní party. Jinak ráda pracuji na počítači a organizuji. Také se starám o DMS kampaň pro projekt VÝZVA.

Zdravím, já jsem **Karel Prais**, vymýšlím projekty v Klubu ÁMOS, jsem profesionální klaun a kromě toho působím jako Zdravotní klaun v nemocnici.

Ahojky, mé jméno je **Radka Owsianková**. V „ÁMOSU“ působím jako lektor výstav, kontroluji všechny texty, které opustí kancelář, píšu novinářům o našich projektech, mám na starosti některé projekty a hlídám, aby se věci

dotahovaly.

Čauky, Mýval, vlastně **Jarda Vašut**, je jméno mé. Starám se o technickou stránku projektů. Cestuji s výstavami po republice a musím jim v různých interiérech dát tvář. Jsem také profesionální klaun a rovněž hraji pro děti v nemocnicích jako Zdravotní klaun.

Ahoj, já, **Václav Rozehnal**, jsem služebně nejmladší. Pracuji převážně spolu s Mývalem na technickém zázemí projektů, předvádím návštěvníkům řemesla a teď jsem se úspěšně pokusil napsat pár slov na web.

My všichni a ještě několik dobrovolníků, řemeslníků a brigádníků se zaměřujeme na organizování a realizaci interaktivních výstav, netradičních projektů, benefičních akcí a volnočasových aktivit pro děti a mládež. Akce navštěvují děti z mateřských, základních a středních škol, ale také rodiny s dětmi a široká veřejnost. Snažíme se, aby projekty zajímavě doplňovaly učivo základních škol a všeobecné znalosti a motivovaly děti ke smysluplnému trávení volného času. Jsou určeny dětem zdravým i dětem se zdravotním handicapem.

Stěžejními projekty jsou interaktivní výstavy, které připravujeme formou Komenského „školy hrou“. Z realizovaných výstav to jsou výstavy: Bible očima světa - svět očima Bible, Dny hlavolamů, Svět našimi smysly, Mosambik - postavme mosty v našich srdcích, Rekordy a kuriozity ze světa zvířat (3 díly), Výstava o LOH, Zdeněk Burian, Zdeněk Miler dětem, Hlavolamy - dobrodružství na hradě, Pojd'te si hrát s panem malířem Josefem Čapkem (Janem Zrzavým, Emilem Fillou, Paulem Klee, Františkem Kupkou, V. Kandinským + J. Miróem + P. Mondrianem).

Cyklus Osobnosti dneška, v rámci kterého jsme již připravili výstavy Poutník Jan Pavel II. a Matka Tereza - světlo v temnotě dneška, jsou zase vhodné pro starší děti a jsou skvělou možností, jak se na chvíli v tom našem rychlém světě zastavit, zklidnit a popřemýšlet.

Velmi oblíbeným projektem, který je určen všem věkovým kategoriím, jsou Dny řemesel. Přibližuje stará řemesla a návštěvníci si vše, co si vyzkouší a vyrobí, odnášejí domů. Tradičně probíhají Dny velikonočních řemesel, Dny vánočních řemesel a Řemesla speciál pro postižené děti, ale připravili jsme také již dvakrát Textilní řemesla.

K netradičním projektům patří jednodenní akce pro rodiny s dětmi - Den pro celou rodinu, kterou připravujeme vždy na určité téma, a na které má možnost celá rodina nejen strávit společně volný čas, ale také se vyřádit a zatančit si se skvělou kapelou country tance.

Ročně projekty Klubu ÁMOS v Ostravě navštíví více než 10 000 návštěvníků a v dalších městech ČR pak kolem 15 000 osob.

Zveme vás do Brány

7. září - zajímavé a zajímavější hry nejen z prázdnin

21. září - čajovna pro mladé

5. října - společné muzicírování

19. října - co nás baví a zajímá - mladí mladým

Pozvánka na KUKÁTKO

Prázdniny se mílovými kroky blíží k cíli a na startovní čáru se chystá školní rok. Proto jsme hned ze startu naplánovali v Kukátku povídání o tom, co přináší integrace dítěte s postižením do běžné školy. Jaké jsou výhody a co nás může překvapit nám přiblíží paní mgr. Květa Staňková 26.9.2006 v 16:00 v Zábřehu na Syllabově ulici č.19. Sama má velké zkušenosti s integrací a to především v Havířově, kde působí jako speciální pedagog Poradenském středisku pro rodinu a dítě. Na setkání s vámi se těší rodinný průvodce.

Klub ÁMOS - pozvánka na akce

14.-15.10.

Textilní řemesla

14.⁰⁰-18.⁰⁰ hod.

(s sebou jednobarevné tmavé triko)

7.10.

muzikál JÁKOB

16.³⁰hod. a 19.³⁰hod.

(Divadlo loutek Ostrava)

6.11.-12.11.

Pojďte si hrát s panem malířem Paulem Klee

14.⁰⁰-18.⁰⁰ hod.

9. 12. - 10. 12.

Vánoční řemesla

14.⁰⁰-18.⁰⁰ hod.

Jednotlivé akce můžete navštívit v budově Telepace na Kostelním náměstí 2, v centru Ostravy u kostela sv. Václava. Naše výstavy mohou být také realizovány ve vašich prostorách - bližší informace: Karel Prais - tel: 596 114 209, 775 244 025, e-mail: karel.prais@doo.cz

Činnost projektu VÝZVA v letech 2004-2005 finančně podpořili:

Statutární město Ostrava
Moravskoslezský kraj
Ministerstvo práce a sociálních věcí
Úřady práce
Biskupství ostravsko-opavské

Nadace Eurotel
NROS/ČT, sbírkový projekt „Pomozte dětem!“
Nadace Patrik dětem
Nadační fond Českého rozhlasu

GMP MIX, a.s.
Hayes Lemmerz Autokola
KOMA ložiska
Q-elektrik
Calumite
Q LINE
ZAM SERVIS
MTA Ostrava, s.r.o.
ODS - Dopravní stavby Ostrava, a.s.
ha-vel internet, s.r.o.
ha-vel family, s.r.o.
PREMIE Ostrava, s.r.o.
ESOS Ostrava, s.r.o.
Restaurace Eucalyptus
JPS - Pavlovič Jaroslav

Manželé : Ramíkovi, Davidovi, Mikovi, Řehořkovi, Hodečkovi, Kolouchovi,
Kunčarovi, Praisovi, Pastorovi, Halašovi, Fuisovi, p.Matula

..... **místo pro Vás nebo Vaši firmu !!!**

Výzva - zpravodaj projektu Výzva, který realizuje Centrum pro rodinu a sociální péči v Ostravě. Zapsán do evidence periodického tisku pod ev.č. MK ČR E 15625. Jazyková úprava - Jana Zuchnická. Kresby - Dana Skřičková. Nevyžádané příspěvky se nevracejí. Texty mohou být redakčně kráceny a upraveny. Názor redakce se nemusí ztotožňovat s obsahem článků.

Kontaktní adresa redakce: Jan Zuchnický, Lubojaty 57, Bílovec 5, 742 92
tel.: 556 403 253 mobil: 731 625 620 e-mail: zuchnický@prorodiny.cz

vyšlo 1. 9. 2006

uzávěrka příštího čísla 15. 10.

Kontakty na nás

Centrum pro rodinu a sociální péči

Kostelní nám. 1, Ostrava 1, PSČ 728 02

tel : 596 116 522 - linka 232

fax: 596 114 819

e-mail: cpr@doo.cz, www.prorodiny.cz

IČO: 48804517

Bankovní spojení: KB Ostrava,

č.ú.: 27-2497860207/0100 specifický symbol 111

Realizátoři projektu

Lenka a Milan Svojanovští

Sedliště 378, PSČ 739 36

tel : 558 658 412

mobil: 777 100 327

e-mail: cprvyzva@doo.cz

